

De dag van het Noodlot

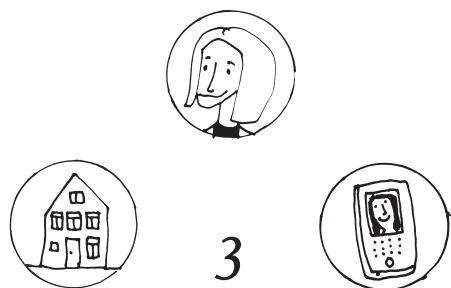
EEN NIEUWE FAMILIE, alsof Pam daarop zit te wachten!

En niet alleen een nieuwe familie, er is ook een nieuw huis. En dat huis is zo te zien nog lang niet af. Pam leunt tegen de deurpost van de woonkamer en kijkt ongelukkig om zich heen. Overal kale muren. De hele *nieuwe* familie loopt druk pratend door het huis. Hun stemmen galmen door de lege kamers.

Saar, haar *bijna* stiefmoeder, hangt aan de arm van Theo, Pams vader dus. Ze straalt en hij ook. Pam verbijt zich als ze het ziet. Stelletje aanstellers.

Jonathan, haar *bijna* stiefbroertje, stuitert opgewonden als een balletje van de ene kamer naar de andere. Hij

In de tekst zijn liedjes opgenomen.
Die kun je beluisteren op www.familievannielie.nl

Verrassing!

IN DE ZAK VAN PAMS JURK zoemt haar telefoon. Yes! Dat moet Eva zijn, die wil facetimen.

‘Pam!’ roept Eva, zodra ze in beeld verschijnt. ‘Hoe is het daar? Ben zo nieuwgierig.’

‘Vreselijk.’ Pam kijkt als een zielig hondje in de camera.

‘Aahhh!!!’ gilt Eva, zo hard alsof ze doodgaat. ‘Je hebt het gedaan. Je haar! Wat cool.’

Pam lacht. ‘Je had Saars gezicht moeten zien.’ Ze zet een stem op en doet alsof ze Saar is: ‘PAM HEEFT HAAR HAAR BLAUW GEVERFD. DAT KAN TOCH NIET VOOR DE BRUILOFT, THEO! ZEG ER EENS WAT VAN!’

‘Ik vind het tof staan!’ zegt Eva.

Pam trekt een gezicht. ‘Nu moet ik van Saar bloemen

in mijn haar doen. Dan zie ik er toch nog een beetje uit, zegt ze.’

‘Schattig.’ Eva grinnikt en kijkt samenzweerderig in de lens. ‘Kom je nu puntje puntje puntje halen? Wat zullen ze opkijken. Ik wou dat ik daar bij kon zijn.’

‘Ja, dat wou ik ook,’ verzucht Pam.

‘Kun je het niet voor me filmen,’ vraagt Eva.

‘Tuurlijk. Ik ben alleen zo bang dat ze het niet leuk vinden.’

‘Niet leuk?’ Eva kijkt haar verbaasd aan. ‘Zei je, NIET LEUK?’

‘Ja,’ zegt Pam voorzichtig.

‘Dat bestaat niet!’ Eva brult het zo hard dat Pam verschrikt achteruit deinst.

‘Au!’ klinkt het achter haar rug.

‘IK HOEF MAAR EEN HEEL KLEIN kamertje,’ gaat Oma Wil verder.

Saar kijkt naar Theo. ‘Typisch mijn moeder,’ sist ze. ‘Die geeft zichzelf cadeau.’

‘Stop!’ Theo springt overeind. ‘Dit loopt uit de hand. We begonnen vandaag een lief klein gezinnetje, geen dierentuin.’

‘Dat is egoïstisch,’ roept Pam uit.

Theo kijkt zijn dochter streng aan. ‘Ik ben geen dierenverzorger.’

‘Ik kan heel goed voor mezelf zorgen,’ zegt oma droog.

‘Theo,’ bemoeit Saar zich ermee. ‘Wat zijn dat voor principes? Een varken vind jij geen probleem, maar mijn moeder plotseling wel?’

Theo kijkt naar Saar, hij begrijpt er niks meer van. Net was een varken nog te veel, en nu neemt Saar het opeens weer op voor haar moeder.

Oma Wil ziet een kans, ze gaat midden in de kamer staan en zet haar handen in haar zij. ‘Ik heb een voorstel,’ zegt ze. ‘Waarom geven we iedereen in deze kamer niet gewoon voorlopig asiel?’

‘Voorlopig asiel? Wat is dat?’ vraagt Pam.

‘Dat is dat we eerst aan elkaar moeten wennen, en dat we elkaar dan niet meer kunnen missen,’ antwoordt oma.

‘Ik herhaal,’ roept Theo boven alles uit, ‘ik wil geen dierentuin, en zeker geen asiel.’

Bakkie gromt, zijn nekharen staan plotseling overeind.

‘Rustig Bak,’ zegt Jonathan, maar het is al te laat. Bakkie loopt dreigend op Theo af.

‘Ho Bakkie!’ Theo kijkt aarzelend om zich heen. ‘Jonathan, haal je hond eens weg.’

‘I-ik z-zou ww-wel willen, maar ik hh-hou ’m niet,’ zegt Jonathan.

Bakkie gromt opnieuw.

‘Begrijp het nou,’ zegt oma. ‘Hij kan niet tegen dat woord.’

‘Welk woord?’ vraagt Theo vertwijfeld.

‘ASIEL!’